

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 29/2564

พนักงานอัยการจังหวัดสุพรรณบุรีโจทก์ นาย พ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 121, ป.วิ.อ. มาตรา 130, ป.วิ.อ. มาตรา 120, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 123, ป.วิ.อ. มาตรา 193

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.วิ.อ. มาตรา 121 วรรคสอง บัญญัติเพียงว่า เฉพาะคดีความผิดต่อส่วนตัวเท่านั้นที่ พนักงานสอบสวนจะดำเนินการสอบสวนได้จะต้องมีคำร้องทุกข์เสียก่อน เมื่อคดีความผิดที่โจทก์ฟ้องเป็นความผิดอาญาแผ่นดินทุกฐานความผิด พนักงานสอบสวนย่อมมีอำนาจสอบสวน โดยลำพังตนเองหากพบว่ามีกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้น โดยเฉพาะคดีนี้ ผู้เสียหายโทรศัพท์แจ้งเหตุต่อพนักงานสอบสวน เท่ากับว่าได้มีการกล่าวโทษซึ่งทำให้พนักงานสอบสวนทราบว่ามีกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้นแล้ว พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจเริ่มต้นการสอบสวนได้ในทันทีด้วยการออกไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุและรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ ตามที่ ป.วิ.อ. มาตรา 130 บัญญัติไว้ ถือได้ว่าคดีนี้มีการสอบสวนในความผิดตามฟ้องโดยชอบแล้ว พนักงานอัยการจึงมีอำนาจฟ้องจำเลยต่อศาลตาม ป.วิ.อ. มาตรา 120

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 80, 91, 92, 288, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ตรีของกลาง และเพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมาย จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 10 ปี ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน และฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีความผิดและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน เพิ่มโทษกระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น เป็นจำคุก 13 ปี 4 เดือน ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุก 8 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีความผิดและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุก 8 เดือน รวมจำคุก 13 ปี 20 เดือน ตรีของกลาง ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน จำเลยฎีกา

โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยเสียก่อนว่า โจทก์ มีอำนาจฟ้องคดีนี้หรือไม่ เห็นว่า แม้คดีนี้โจทก์มีได้อ้างส่งรายงานประจำวันรับแจ้งเหตุซึ่ง พนักงานสอบสวนจัดทำขึ้นเนื่องจากนายพิษณุ ผู้เสียหาย โทรศัพท์แจ้งความต่อพนักงานสอบสวน ว่าจำเลยเป็นคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายดังที่จำเลยฎีกาก็ตาม แต่การมีได้อ้างส่งเอกสารที่ ยืนยันว่าพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการทำบันทึกจากการร้องทุกข์ด้วยปากของผู้เสียหายตามที่ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 123 วรรคสาม บังคับไว้ ก็ไม่ได้หมายความว่า จะไม่มีเอกสารนั้นเสมอไป อีกทั้งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 121 วรรคสอง บัญญัติเพียงว่า เฉพาะคดีความผิดต่อส่วนตัวเท่านั้น ที่พนักงานสอบสวนจะดำเนินการสอบสวนได้ จะต้องมีการร้องทุกข์เสียก่อน เมื่อคดีความผิดที่โจทก์ฟ้องเป็นความผิดอาญาแผ่นดินทุกฐาน ความผิด พนักงานสอบสวนย่อมมีอำนาจสอบสวนโดยลำพังตนเองหากพบว่ามีกระทำความผิด อาญาเกิดขึ้น โดยเฉพาะคดีนี้ ผู้เสียหายโทรศัพท์แจ้งเหตุต่อพนักงานสอบสวน เท่ากับว่าได้มีการ กล่าวโทษซึ่งทำให้พนักงานสอบสวนทราบว่ามีกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้นแล้ว พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจเริ่มต้นการสอบสวนได้ในทันทีด้วยการออกไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ และรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ ตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 130 บัญญัติไว้ ซึ่งตามคำเบิกความของพันตำรวจโทวิชัย พนักงานสอบสวน ยืนยันว่าได้ออกไปตรวจสอบ สถานที่เกิดเหตุและรวบรวมพยานหลักฐาน ถือได้ว่าคดีนี้มีการสอบสวนในความผิดตามฟ้องแล้ว โดยชอบแล้ว พนักงานอัยการจึงมีอำนาจฟ้องจำเลยต่อศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา 120 ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปตามฎีกาของจำเลยว่า พยานหลักฐานโจทก์ยังมีข้อสงสัยว่าจำเลยเป็นคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายหรือไม่ และคนร้าย มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายหรือไม่ นั้น เห็นว่า ฎีกาของจำเลยใช้วิธีคัดลอกอุทธรณ์ตั้งแต่วันที่ 14 จนถึง หน้าสุดท้ายชนิดคำต่อคำมาใส่ไว้ในฎีกาตั้งแต่วันที่ 18 จนถึงหน้าสุดท้าย โดยมีเนื้อหาซึ่งจำเลยใช้ วิธีสรุปจากอุทธรณ์ดังกล่าวเพิ่มเติมขึ้นอีกเล็กน้อย และแก้ไขเพิ่มเติมข้อศาลที่ได้แย้งจากเดิมซึ่งเป็น ศาลชั้นต้นเป็นศาลอุทธรณ์ภาค 7 และศาลที่ขอให้วินิจฉัยจากศาลอุทธรณ์ภาค 7 เป็นศาลฎีกา เพื่อให้ตรงตามความเป็นจริงเท่านั้น ฎีกาของจำเลยจึงยังคงเป็นการโต้แย้งคำพิพากษาศาลชั้นต้น อยู่เช่นเดิม ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 7 ก็ได้วินิจฉัยในปัญหาเดียวกันนี้โดยละเอียดและมีเหตุผลแห่ง คำวินิจฉัยที่เพิ่มเติมมากขึ้นจากที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยแล้ว กล่าวคือ เรื่องที่ผู้เสียหายสังเกตเห็น จำเลยก่อนเกิดเหตุที่ร้านค้าซึ่งผู้เสียหายยืนยันว่าเปิดไฟสว่างไว้ ซึ่งสอดคล้องกับภาพถ่ายตาม เอกสารท้ายอุทธรณ์ของจำเลย (เอกสารลำดับที่ 62/6) หรือเรื่องที่ผู้เสียหายมีความสนิทสนมกับ นายกิตติศักดิ์ บิดาของจำเลย ซึ่งในคืนเกิดเหตุผู้เสียหายเป็นผู้ขับรถมาส่งนายกิตติศักดิ์ถึงที่บ้าน ย่อมไม่มีเหตุผลที่ต้องสร้างเรื่องขึ้นมากลั่นแกล้งปรักปรำจำเลยโดยไม่มีมูลความจริง หรือเรื่องวิถี กระสุนปืนที่ถูกรถยนต์ผู้เสียหายมีความสอดคล้องกับที่ผู้เสียหายเบิกความ หรือแม้แต่เรื่องที่ ผู้เสียหายโทรศัพท์แจ้งเหตุให้นายกิตติศักดิ์ทราบจำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหาย แต่นายกิตติ ศักดิ์ไม่สามารถติดต่อจำเลยได้ หลังจากเกิดเหตุ เป็นต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นข้อสนับสนุน พยานหลักฐานโจทก์ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 นำมาวินิจฉัยว่ามีน้ำหนักเชื่อได้ว่าจำเลยเป็นคนร้าย แต่ ฎีกาของจำเลยมิได้โต้แย้งข้อวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 7 เรื่องดังกล่าวว่าไม่ถูกต้องหรือ คลาดเคลื่อนอย่างไร ควรวินิจฉัยอย่างไรและด้วยเหตุผลใด หรือมีอุทธรณ์ข้อใดที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ยังมีได้วินิจฉัย ฎีกาของจำเลยซึ่งมิได้ยกเหตุผลขึ้นคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 เช่นนี้

จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 วรรคสอง ประกอบมาตรา 216 วรรคหนึ่ง และมาตรา 225 ที่กำหนดหลักเกณฑ์ว่าฎีกาต้องมีข้อคัดค้านคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์และระบุข้อเท็จจริงโดยย่อหรือข้อกฎหมายที่ยกขึ้นอ้างอิงเป็นลำดับ ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัยให้ ส่วนฎีกาของจำเลยที่เพิ่มเติมขึ้นจากนี้เล็กน้อยเป็นรายละเอียดปลีกย่อยซึ่งไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลแห่งคดีดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยไว้โดยละเอียดและชอบด้วยเหตุผลแล้วได้ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอีกเช่นกัน พิพากษายืน

องค์คณะ

สันติชัย วัฒนวิทย์กรรม · ชลิต กฐินะสมิต · กิตติพงษ์ ศิริโรจน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/29/2564>